STUDENTLIF.

En skildring från revolutionstiden i Baden 1849

AF

GREGOR SAMAROW

(Forts. från förra numret).

Vid öfverstens sida stod en något mindre, korpulent man af ungefär samma ålder, hvars runda, fryntliga och friska ansigte bildade den största motsats till hans landsmans, ehuru han uppenbarligen gjorde sig all möda att i alla stycken likna denne. Han var precis likadant klädd och försökte ehuru med ringa framgång, att se lika stel och värdig ut som den långe krigaren. Af doktorn presenterades han som mr Willis från Liverpool och så snart öfversten på en högst underbart accentuerad tyska vexlat några artiga ord med saxoborusserna, hvilkas förnäma och eleganta företeelser uppenbarligen imponerat på den bålde krigsmannen, ansåg sig äfven mr Willis pligtig att närma sig nykomlingarne och på en ännu vidunderligare tyska berätta dem att han varit stadd på en stor rundresa genom Europa, då han i Schweiz sammanträffat med sin utmärkte landsman colonel Coombe. Han fann nu ett synnerligt nöje i att fortsätta sin resa i detta älskvärda och distinguerade sällskap och då hans reskamrat af Heidelbergfakultetens förnämsta auktoriteter anbefallts en kallvattenkur, så hade han räknat det för en ära att äfven dit få ledsaga sin vän och hålla honom sällskap, ehuru hans vidsträckta affärer egentligen längesedan påkallat hans närvaro i hemmet.

Vid de sista orden nickade mr Coombe med nedlåtande vänlighet åt sin lille vän och följeslagare och mr Willis tycktes särdeles förtjust öfver detta uttryck af erkänsla från hans förnäme och distinguerade väns sida.

Man satte sig nu vid bordet, på hvilket ingen annan dryck fanns framsatt än stora karaffer med kristallklart dricksvatten. Fröken Célie Rotin satt bredvid sin far. Platsen på hennes andra sida framkallade nästan en kapplöpning mellan de unge männen, bland hvilka Charles Clarke vardt pristagare och lyckades eröfra den eftersträfvansvärda stolen bredvid den vackra parisiskan hvilken med ett uttryck af nyfiken förvåning betraktade den för henne så ovanliga företeelse, den raske huronen erbjöd med sin egendomligt skurna rock, sin utvikta skjortkrage och sina röda sträfva händer.

Öfverste Coombe tog plats bredvid miss Maggins och som Sarkow just af en händelse stod på den långa missens andra sida, måste han lyda den vink hon med en drottnings värdighet gaf honom att bli hennes bordgranne.

Ett lifliga samtal, hvilket i viss mån erinrade om den babyloniska språkförbistringen, var snart i gång. Colonel Coombe talade något franska och något tyska, båda lika klent. Mr Willis hade under sitt vistande i Tyskland endast hunnit lära sig några få ord af landets språk. Professor Rotin och hans dotter talade endast sitt modersmål och voro helt förtjusta öfver att finna saxoborusserna så hemma stadda i detta. Miss Maggins uttryckte sig med en viss ostetation företrädesvis på franska och förde konversationen med Sarkow uteslutande på detta språk, ehuru Sarkow var väl hemma i engelskan. Förmodligen ansåg väl den värda missen den goda tonen fordra att hon höll sig till franskan, hvilken hon väl ansåg för den förnäme verldens och den fina societetens idiom, men detta hindrade icke att hon misshandlade detta idiom, på ett så erbarmligt sätt, att Sarkow hade all möda i verlden att hålla sig allvarsam. Han tycktes för öfrigt han funnit synnerlig nåd i sin mogna bordsgrannes ögon, ty hon underhöll sig nästan uteslutande med honom och hennes vattenblå ögon glimmade stundom till af en så liflig eld, när de fästes på den unge mannen att man rade kunnat tro att det kristallklara källvattnet, som han ifrigt iskänkte, under hans händer förvandlats till den burgundiska drufvans heta blod. Öfversten tycktes allt mer och mer förstämd öfver den fullkomliga ringaktning, hvilken hans hjertas föremål visade honom, och gaf stundom Sarkow en hotande blick, när miss Maggins skrattande lutade sig tillbaka i stolen.

Visserligen hade Sarkow bra mycket hellre underhållit sig med den vackra Célie, men denna var så införlofvad i samtal med Charles Clarke, att hon knappt gaf akt på det öfriga bordsällskapet. Den unge huronen med sitt djerfva och frimodiga utseende och sitt från det vanliga societetslifvets former så bjert afstickande väsen, hvilket likväl icke hindrade att han uttryckte sig på den lifligaste franska, hade väckt ett allt lifligare intresse hos den unga flickan och hvad beträffar vår unge amerikan sjelf, hvilken eljest gerna undvek fruntimmerssällskap, så var han i dag som förvandlad och uttömde sig i galanta uppmärksamhetet mot sin vackra bordsgranne, hvilka hur tafatt han än bar sig åt, tycktes särdeles väl upptagas af den unga flickan, ty hon pratade allt hjertligare och förtroligare med honom och tycktes med en viss barnslig tillfredsställelse glåda sig åt den makt hennes vackra ögon allt tydligare utöfvade öfver den hurtige studenten.

Efter middagen åtskildes sällskapet.

— Det här vore ypperligt alltsammans, yttrade Sarkow, när saxoborusserna väl åter befunno sig i sina svala rum, och vi kunde känna oss högst belåtna med vår asyl, om bara icke det här föfdömda vattnet vore. Det förekommer mig redan som om jag hade en stor isklump i magen. Jag röstar för att vi göra en rond i vår lilla grannstad för att se till om vi inte kunde få oss några droppar stärkande fluidum.

De öfriga instämde lifligt i detta förslag, och man bröt upp för att företaga en inspektion i staden Weinheim och stärka sina domnande lifsandar. Snart hittade man också på ett värdshus, der liksom öfverallt i denna trakt en ypperlig Affenthaler serverades. Man slog sig ned i den friska och svala trädgården och snart hade det af vattnet afkylda ungdomsblodet återfått sin naturliga värme.

Luiz Antonio och Charles Clarke skilde sig snart från sällskapet och hade ännu när skymningen föll på icke återkommit. Man var van vid att Luiz Antonio ofta sökte ensamheten för att öfverlemna sig åt sina tysta drömmerier och hvad Clarke beträffar hyste man allmänt den misstanken att han aflägsnat sig för att ostörd få göra den vackra Célie sin kur. Man brydde sig således icke om att invänta de båda försvunna kamraternas återkomst, utan bröt upp i glad och lifvad sinnesstämning för att med uppfriskade krafter underkasta sig den vid kvällsvarden väntade vattenkuren invärtes.

Emellertid bröt mörkret in och de båda frånvarande kamraterna hade ännu icke återkommit. Man började nu bli orolig, helst ett kringströfvande i denna ensliga nejd ingalunda var fritt från fara under dessa upprörda tider och det ju låg inom möjlighetens område att den hämndlystne Metternich rufvade på någon mörk revancheplan. Man började redan tänka på att beväpna sig och företaga ett ströftåg i trakten för att efterspana de båda vännerna, då Luiz Antonio infann sig och meddelade den lugnande underrättelsen, att han blott gjort en liten spatsertur uppåt de vackra vinbergen och kommit att utsträcka sin vandring något för långt. Sarkow lade likväl märke till att hans vän föreföll något upprörd. Han trodde sig förstå hans förstulna vink att han hade ett viktigt meddelande att göra honom och följde honom derför upp på deras rum, dit Luiz Antonio omedelbart begaf sig sig för att ordna sin något derangerade toalett.

— Hvilken lycka! utropade brasilianen, så snart de båda voro allena. Tänk dig, jag har fått reda på henne, hvilkens spår jag så länge misströstat om att kunna återfinna.

— Hvad menar du? frågade Sarkow förvånad. Här? Hur är sådant möjligt?

— Icke här, svarade Luiz Antonio. Jag gjorde en promenadtur mellan bergen framåt grefvinnan Waldburgs slott, hvilket stod tomt och öde, ty grefvinnan uppehåller sig i Frankfurt. Jag frågade emellertid förvaltaren efter grefvinnans bekanta och mannen anförtrodde mig då att fru von Wartenstein vistas på sitt slott Trottlingen, som ligger tre mil härifrån i bergstrakten. Hon hade icke kunnat komma öfver gränsen, men är efter alla menskliga beräkningar i fullkomlig säkerhet, då några strider väl svårligen lär kunna förekomma der. Fröken von Herbingen är hos henne, hvaremot herr von Wartenstein så vidt förvaltaren visste uppehåller sig i Frankfurt. Du ser således att lyckan, en stor, en omätlig lycka. stått oss bi. Vi måste bege oss dit, ty du måste göra mig sällskap. Jag kan icke uthärda tanken att veta henne vara der, utan att uppsöka henne och inhösta ett herrligt minne för hela mitt kommande lif. O, jag måste dit ännu i denna natt.

Han omfamnade stormande sin vän, hvilken betänksamt skakade på hufvudet.

— Hvilken dåraktig idé! utbrast Sarkow. Det vore ju vanvett att under dessa upprörda tider våga sig ut på ett ströftåg i okända bergstrakter. Vi ha ju med knapp nöd undgått att varda fusiljerade af dessa vilda friskaremän. Falla vi ännu en gång i Metternichs händer, så kommer han säkerligen att göra processen kort med oss.

— Välan, då går jag ensam utropade Luiz Antonio häftigt. Jag hyser ingen fruktan. Om också sjelfva argrunden flammade mig till mötes, så skulle jag rusa midt igenom den för att nå fram till henne, efter hvilken hela min själ trängtar.....

— Håll, min bror, afbröt honom Sarkow lugnt. Sådan var icke min mening. Du vet ju att du kan räkna på mig och om bara icke begår någon öfverilad handling, så är jag redo att dela hvarje fara med dig. Hvad jag fordrar är blott att äfven i galenskapen det finnes så mycket förnuft som man har rätt att begära af hvarje menniska. Jag lofvar dig således att, hur galen hela tillställningen än må vara, troget stå vid din sida och tänka och handla för dig. Men icke skola vi företaga denna farliga utflygt på en lös utsaga af grefvinnan Waldburgs förvaltare. Betänk då att det ju kan vara möjligt att de båda damerna redan rest sin väg, så att vi förgäfves skulle komma att företaga vår äfventyrliga expedition. Det bör icke bli svårt att här finna något pålitligt bud som mot hederlig vedergällning går till Trottlingen och inhemtar närmare underrättelser. Sedan må vi skaffa oss någon förklädnad och häst och vagn, ty hur gerna jag vill göra allt för dig min bror, så tror jag ändå icke att jag har lust att göra en hel dagsmarsch till fots. och om vi i dessa kläder och med våra hvita mössor på hufvudet skulle stryka fram genom bergsklyftorna, tror jag att vi onödigtvis skulle utsätta oss för alla möjliga faror och framför allt för den att icke nå vårt utstakade mål.

— Du har rätt som alltid, medgaf Luiz Antonio. Jag vill vara lugn och sansad. Jag skall vänta, men icke för länge, hör du, icke för länge.

De begåfvo sig nu åter ned till det öfriga sällskapet, till hvilket Charles Clarke ögonblicket förut slutit sig, med en hemlighetsfull tystnad mötande ala nyfikna frågor om anledningen till hans långa frånvaro.

— Vänta bara, vänta bara, sade han, förnöjd gnuggande händerna. Jag har en alldeles ypperlig öfverraskning i beredskap. Ni skola bli nöjda allesammans.

Han vägrade att lemna några vidare upplysningar och då just i detsamma det anmäldes att soupern var serverad, följde han, alltjemt gnuggande händerna och småskrattande.

TJUGONDE KAPITLET.

Vid aftonmåltiden var doktor Binzer icke närvarande, ty han tillbringade oftast kvällarne hos sin familj, och hela badsällskapet var vanligtvis så uttröttadt efter dagens promenader och bad att man merändels plägade omedelbart bege sig till hvila efter soupern, hvilken bestod af kallmat och vid hvilken den enda drycken utgjordes af friskt kallt källvatten. Äfven i dag stodo som vanligt de stora vattenkarafferna symmetriskt ordnade på bordet och vid deras åsyn kunde saxoburusserna icke värja sig för en lätt rysning. De hyllade nemligen samma grundsats som hertigens af Wellington veteraner, att vattnet af naturen är bestämdt till yttre bruk.

Charles Clarke fortfor emellertid att ytterst förnöjd gnugga händerna. Viserligen vardt hans muntra lynne en smula nedstämdt, då han fick höra att professor Rotin i följd af ett häftigt giktanfall nödgades kvarstanna på sina rum och att fröken Célie som trogen vårdinna gjorde honom sällskap, men han öfvervann snart sin lilla misstämning. Det tyckte som om den öfverraskning han hade i beredskap för sina vänner helt och hållet sysselsatte honom och trängde allt annat i bakgrunden.

Miss Maggins var således den enda damen vid aftontaffeln och hon intog också sin plats vid densamma med högtidlig värdighet. För öfverste Coombe hade hon blott en kall nick, medan hon helsade Sarkow med ett huldt leende och en halft moderligt öm, halft jungfruligt skygg blick.

Charles Clarke hade tillika med de båda bröderna Howkins tagit plats midt emot öfverste Coombe och försökt draga in honom i en lifvad konversation på engelska, hvilket icke lyckades, ty mr Coombe vardt allt högtidligare och fåordigare, ju ifrigare och älskvärdade miss Maggins fördjupade sig i sitt samtal med herr von Sarkow. De underliga och öfverraskande franska ord och ordvändningar hon dervid använde kommo den unge mannen att litet emellan brista i ett hjertligt skratt, i följd hvaraf miss Maggins, hvilken ansåg denna oemotståndliga munterhet för en verkan af hennes egna spirituella reflexioner, vardt allt mera uppspelt och allt ifrigare och vänligare underhöll sig med sin granne.

Ännu hade ingen gett sig i färd med det kalla vattnet. Det var en kylig kväll och som matsalen vette utåt den skuggiga trädgården, rådde derinnne en ganska sval temperatur som just icke var egnad att väcka någon smak för den kalla drycken. Endast miss Maggins hade pligtskyldigast fylt sitt glas men sedan hon väl fått det till munnen, genast med en lätt frossbrytning åter ställt det ifrån sig. Charles Clarke tycktes litet otålig. Han höjde sitt glas och drack på engelskt manér med en lätt bugning mr Coombe till. Denne fyllde tvekande sitt glas till hälften och förde det sedan, med en viss betänksam min betraktande dess oskyldiga innehåll, till sina läppar för att besvara Clarkes artighet, hvarvid mr Willis som vanligt följde hans exempel. När öfversten försigtigt hade tagit sig en klunk, uttrade hans min att börja med en gränslös förvåning. Han tog sig ännu en klunk, smackade hörbart med tungan mot gommen som om ett svårlöst och underligt problem uppstälts för hans smaknerver, men sedan flög ett belåtet och välbehagligt leende öfver hans ansigte. Han nickade åt Charles Clarke, hvilken oafvändt betraktade honom, med en vänlighet som man icke skulle tilltrott hans stränga, allvarliga drag och tömde sitt glas i botten med ett långt drag.

Äfven mr Willis, hvilken ansåg sig skyldig att äfven å sin sida besvara den artighet som bevisats hans förnäme vän och förebild, blef sittande med vidöppna ögon och stel af häpnad efter den första klunk han tagit ur sitt glas. Han kastade en orolig och frågande blick på öfversten, men. när denne smårnysande tömde sitt glas till sista droppen, följde han med mycken förnöjelse hans exemel och började sedan gnugga händerna med lika stor belåtenhet som någonsin Charles Clarke medan han samtidigt brast ut i ett skallande skratt, hvilket han likväl genast undertryckte, när mr Coombe gaf honom ett ogillande och straffande ögonkast. Båda fyllde emellertid ånyo sina glas och öfverstens lynne tycktes plötsligt så uppenbart förbättradt, att han på det mest förbindliga sätt i verlden drack samtliga saxoborusserna och till och med Sarkow till. När nu dessa för att besvara hans artighet förde glasen till läpparne, uttryckte också deras ansigten samma, från högsta förvåning till den lifligaste tillfredsställelse öfvergående minspel. Alla tömde sina glas för att genast fylla dem ånyo och grefve Steinborn kommenderade med ljudlig stämma en salamander till Charles Clarkes ära hvilken också mönstergillt och jublande exeqverades.

Samtalet vardt nu efterhand allt lifligare, ju ifrigare herrarne anlitade den clarkeska drycken, hvilken såg så oskyldig ut och likväl dolde så mycken eld i sig.

Miss Maggins hade knappt gett akt på hvad som förefallit, ty hon hade hela tiden varit fördjupad i sitt samtal med Sarkow. Den isskorpa som hittills omgifvit hennes jungfruliga hjerta tycktes ändtligen ha tinat upp och med det huldrikaste leende i verlden lutade hon sig allt förtroligare intill sin granne, hvilken å sin sida än brast ut i ett skallande skratt och än med en viss ängslan drog sig undan för detta ömma närmande.

Den enkla soupern var ändtligen slutad, det stora uret i salen slog tio och hvilans timme var inne.

När uppassaren med sin förvånade och förmanade uppsyn visade sig i dörren, reste sig miss Maggins med en sakta suk.

— Bon soir, monsieur, sade hon med sitt skarpa gutturalljud, dormez bon — je vous désire un bel reve de quelpue chose aimable — mais e'est difficile ici — je dormais toujours mauvais — pour dormir bon il me deux matelots *) — et ici on a un seulement.... un seul matelot — et il est si grossier.

Medan Sarkow mållös stirrade på henne, fortfor hon leende och med halft hviskande röst:

— Mais cette nuit je serai cantent de mon matelot unique et je reve de puelpue chose si agréable — oh indeed very agreable.

— Deux matelots—c'est fort, utbrast Steinborn, — vive ta matelotte, Sarkow.

Under allmänt jubel stöttes nu glasen samman och miss Maggins som icke förstått denna witz nasåg sig vara föremål för en allmän hyllning och bugade sig derför tackande åt alla håll. Mr Coombe hade lika litet förstått denna hvad frågan gällde. Han hade lyssnande lutat sig fram, uppsnappat orden "domir'" och "reve" och dervid missnöjd min skakat på hufvudet. När miss Maggins slutligen med sin allranådigaste min bugade sig för de unge männen, hvilkas munterhet vardt allt högljudare, reste han sig, tömde sitt glas och framstammade med möda sitt hjertas innersta tankar och känslor i orden:

— Oh — oui — je reve de vous — toujours — oh toujours reve de moi — moi serai heureux!

Han fattade hennes hand och tryckte en eldig kyss på densamma. Mr Willis som stod bakom honom trängde sig ögonblickligt fram och försökte likaledes få fatt i den väna missens hand. Men medan mr Coombe med en kraftig stöt af armbågen slungrade honom åt sidan, ryckte miss Maggins tillbaka sin hand med en häftig knyck på nacken.

—Shocking! hväste hon med sammanpressade läppar och lemnade salen med en förkrossande blick på den förfärade öfversten.

Den stackars mr Coombe stod en stund alldeles förkrossad af det mottagande hans eldiga galanteri rönt, men under det förenade inflytandet af den ypperliga drycken och den allmänna munterheten återvann han snart sin vanliga jemvigt och antog med största nöje propositionen att ännu en stund sitta tillsammans i trädgården, eftersom uppassaren redan otåligt väntade på att få duka af bordet. Man bar ut flaskorna med den visserligen obetydliga återstoden af den insmugglade drycken liksom de rymliga dricksglasen, afsedda för den oskyldigaste af alla jordiska drycker. Uppassaren, en något knarrig, jättelik figur, hvilken tillika var badmästare och en slags hemlig polis som öfvervakade den dietiska ordningen inom anstalten, såg väl en smula förvånad ut öfver detta exempellösa nattsöl, men då han icke gerna kunde ha något att amärka mot att herrarne ville dricka ännu ett par glas friskt vatten derute i trädgården, så nöjde han sig med att förmana dem att ordentligt ställa in karaffema och glasen i salen och drog sig sedan tillbaka till sin kammare för att åtminstone för sin del få njuta af en ostörd nattro.

Det egendomligt sammansatta lilla sällskapet begaf sig in i en stor löfsal, hvilken låg midtför huset, omgifven af täta buskgrupper, bland hvilka flera skuggiga sittplatser för kurgästernas behof.

— Det är ett präktigt påhitt, ett alldeles oväderdigt påhitt, sade mr Coombe. Jag har redan länge märkt att mitt mage kommit i oordning. Den här envise doktorns bad och duscher skulle bestämdt verka mycket bättre, om man bara fick något värmande invärtes ibland. Eftersom vi nu äro för oss sjelfva, så skola vi göra oss en lustig stund och röka en cigarr, hvilket doktorn annars så strängt förbjuder för damernas skull. Mr Willis, har ni cigarrer på er? Jag törs aldrig stoppa mitt cigarrfodral på mig, ty miss Maggins kunde vådra det och då blefve hon aldrig god på mig igen.

Mr Willis och saxoborusserna bjödo öfversten tjenstvilligt af sina förråd. Snart glimmadecigarrerna i mörkret och den allmänna munterheten led endast afbräck af den nedslående tanken att man snart skulle se botte på flaskorna.

— Vänta ett ögonblick, utropade Charles Clarke. Jag sade er ju att min öfverraskning ännu icke var slut. Ni skola få se att jag aldrig gör något till hälften och att jag sörjer för er som en far för sina barn.

Han sprang in i huset och var inom ett par minuter tillbaka hos det väntande sällskapet. Han bar invecklad i en plaid en hemlighetsfull börda som han försigtigt nedsatte i ett hörn af löfsalen.

— Fram med edra glas nu sade han, i tur och ordning. Vi skola tömma en salamander för damerna och ingen får dricka före kommandot.

Glasen räcktes fram. Han fyllde dem i sitt mörka hörn och trädde sedan fram till bordet. När kommandot ljöd och alla glas fördes till läpparne, hördes mr Willis' förnöjda stämma mumla mot glaskanten:

---

*) Den värda missen råkade här misstaga sig, i det hon för att sofva godt ansåg sig behöfva två "matelots" (matroser) i stället för två "matelas" (madrasser).

En vacker och nyttig present.

EXTRA FINT

Brefpapper och kuvär

24 ark och 24 kuvär med läskpapper i elegant kartong, sändes *portofritt* till envar för endast.. 40c

Scandia Novelty Company
46 Union Block, St. Paul, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, son är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erlägges för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skola skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han åmnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarna såväl som kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. Corry,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor